

„Jo? A kdepak ho máš?“
Chlapec se rozhlédl. Packa nikde nebyl!
Kdo ví, kde se zapomněl.
„Tak se mi zdá, že jsi nás špehoval.“
„Ne! Vůbec jsem nevěděl, že tu máte bunkr!“

„Jenže teď to víš a to se nám vůbec nelíbí.“
Během rozhovoru se Péťa zvedl na nohy. Teď stál přímo proti o hlavu většímu Ferdovi a bojácně se na něj díval. Měl strach. Nenápadně strčil ruku do kapsy a cosi v ní sevrěl. Druhou rukou si pod brýlemi promnul oko, aby zadržel slzy.

„Snad bys nebulel, tlusťochu,“ řekl Ferda a kluci kolem něj se zasmáli. To jejich kápa povzbudilo k další akci. Zvedl ruku, ale ať už se chystal udělat cokoli, zadržel ho psí štěkot. Z lesa k nim přibíhal Packa.

„To je ten tvůj čokl?“

„Jo. Packo, Pacičko! Pojd' ke mně.“

„Nějakej malej. Skoro ani není vidět. Půjč mi brejle, ať se na něj můžu pořádně podívat.“

Náčelník domorodců ze Šibeníku udělal krok vpřed, když vtom Packa, který už stál u Péťových nohou, výhruzně zavrčel.

Ferda se zarazil a jeho kamarádi za ním se zasmáli. Tentokrát však jejich smích vyzněl spíš rozpačitě.

„Snad se ho nebojíš?“ volali na něj.

„Ale blbost. Jenom nechci dostat blechy.“

Packa znovu zaštěkal a rozeběhl se k drzounům. Kluci ustoupili o pár kroků vzad. Pes opřel přední nohy o Ferdovy kalhoty, na kterých zanechal blátivou šmouhu.

